

UZASADNIENIE

W pozwie datowanym na dzień 12 grudnia 2014 roku i skierowanym przeciwko L. T. (1)pełnomocnik działający w imieniu powoda J. D.wniósł o pozbawienie w całości wykonalności tytułu wykonawczego – zaopatrzonego w klauzulę wykonalności wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w B. z dnia 4 listopada 2003 roku, wydanego w sprawie prowadzonej pod sygnaturą akt I C (...); wniósł nadto o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powyższego pisma pełnomocnik powoda wskazał, iż podstawę prawną zgłoszonego w pozwie żądania pozbawienia w całości wykonalności tytułu wykonawczego stanowi art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c., wskazujący na możliwość wystąpienia z takim żądaniem między innymi w przypadku, gdy po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie nie może być egzekwowane. Twierdził przy tym, że prowadzone przeciwko powodowi J. D.przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w S.B. C.pod sygnaturą akt Km (...)postępowanie egzekucyjne wszczęte zostało po upływie dziesięciu lat od dnia uprawomocnienia się wyroku zaocznego, wydanego przez Sąd Rejonowy w B.w dniu 4 listopada 2003 roku, w sprawie o sygnaturze akt I C (...), a tym samym po upływie terminu przedawnienia wskazanego w art. 125 § 1 k.c. Jednocześnie pełnomocnik powoda podał, iż J. D.o prowadzonym przeciwko niemu przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w S. B. C.postępowaniu egzekucyjnym (sygn. akt Km (...)) powziął wiadomość z doręzonego mu w dniu 4 grudnia 2014 roku, datowanego na dzień 1 grudnia 2014 roku, zawiadomienia o wszczęciu egzekucji i że jednocześnie powód nie posiada żadnych informacji o ewentualnych wcześniejszych czynnościach podejmowanych przez wierzyciela w celu przerwania biegu przedawnienia.

W opatrzonej datą 15 maja 2015 roku odpowiedzi na pozew zastępujący pozwanego L. T. (1) wykwalifikowany pełnomocnik wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu – z uwzględnieniem kosztów zastępstwa procesowego i według norm przepisanych.

Argumentując zajęte co do przedmiotu sporu stanowisko pełnomocnik pozwanego podniósł, iż w niniejszym przypadku bieg terminu przedawnienia został przerwany na podstawie art. 123 § 1 pkt 1 k.c., a następnie na podstawie art. 124 § 1 i 2 k.c., po czym rozpoczął swój bieg na nowo po zakończeniu wcześniej toczącego się postępowania egzekucyjnego. Strona pozwana wskazała przy tym, iż postępowanie egzekucyjne przeciwko J. D.o wyegzekwowanie świadczenia pieniężnego, wynikającego z tytułu wykonawczego w postaci wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w B. z dnia 4 listopada 2003 roku, wydanego w sprawie o sygnaturze akt I C (...), było uprzednio prowadzone – na skutek wniosku egzekucyjnego złożonego przez pozwanego w dniu 11 marca 2004 roku – przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w B. T. Ż.(pod sygnaturą akt (...)Km (...))Zostało ono umorzone – wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji – postanowieniem z dnia 4 czerwca 2010 roku.

W piśmie procesowym datowanym na dzień 3 czerwca 2015 roku, stanowiącym respons na stanowisko strony pozwanej co do przedmiotu sporu, pełnomocnik powoda podniósł, iż J. D.nie został należycie zawiadomiony o postępowaniu egzekucyjnym toczącym się przed Komornikiem Sądowym przy Sądzie Rejonowym w B. pod sygnaturą akt (...)Km (...), a tym samym nie doszło do przerwania biegu przedawnienia. Strona powodowa, powołując się przy tym na działanie z ostrożności procesowej, podniosła, iż z uwagi na wskazany w art. 125 § 1 k.c. trzyletni termin przedawnienia należnych i wymagalnych po dniu uprawomocnienia się wyroku odsetek za opóźnienie przedawnieniu uległo roszczenie o odsetki należne za okres od dnia 24 stycznia 2004 roku do dnia 28 listopada 2011 roku.

Sąd ustalił, co następuje:

Sąd Rejonowy w B. w wyroku z dnia 14 listopada 2003 roku, wydanym w sprawie z powództwa L. T. (1)przeciwko J. D.o zapłatę (sygn. akt I C (...)), zasądził od pozwanego J. D.na rzecz powoda L. T. (1)kwotę 25,000,00 zł z umownymi odsetkami w wysokości 50 % w stosunku rocznym, liczonymi od dnia 1 czerwca 2002 roku do dnia zapłaty (w punkcie I sentencji wyroku) oraz kwotę 1.900,00 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych (w punkcie II sentencji wyroku), po czym nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności (w punkcie III sentencji wyroku). Powyższe orzeczenie

uprawomocniło się dnia 23 stycznia 2004 roku (dowód: prawomocny wyrok wydany przez Sąd Rejonowy w B. w sprawie z powództwa L. T. (1)przeciwko J. D.o zapłatę – k. 15 akt o sygnaturze akt I C (...)).

W dniu 23 lutego 2004 roku L. T. (1)wystąpił do Sądu Rejonowego w B.o nadanie wskazanemu wyżej wyrokowi z dnia 14 listopada 2003 roku klauzuli wykonalności. Tytuł wykonawczy wydano wierzycielowi dnia 5 marca 2004 roku [dowód: adnotacja poczyniona przez urzędnika sądowego na piśmie wierzyciela (powoda), które do Sądu Rejonowego w B. wpłynęło w dniu 23 lutego 2004 r. – k. 30 akt Sądu Rejonowego w B.o sygnaturze (...)]

W dniu 11 marca 2004 roku L. T. (1)– działający jako wierzyciel – złożył do Komornika Sądowego Rewiru I przy Sądzie Rejonowym w B.wniosek egzekucyjny wraz z tytułem wykonawczym, wydanym mu przez Sąd Rejonowy w B.w sprawie z powództwa L. T. (1)przeciwko J. D.o zapłatę (sygnatura akt I C (...)), na podstawie których to wniosku i tytułu zostało wszczęte postępowanie egzekucyjne przeciwko J. D.– jako dłużnikowi, prowadzone pod sygnaturą akt Km (...). W dniu 4 czerwca 2010 roku Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w B.T. Ż.postanowił postępowanie egzekucyjne w powyższej sprawie umorzyć, a to na zasadzie art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c. (czyli wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji), zaś tytuł wykonawczy zwrócić wierzycielowi. W aktach sprawy egzekucyjnej z wniosku wierzyciela L. T. (1)przeciwko dłużnikowi J. D.o wyegzekwowanie świadczenia pieniężnego (sygnatura akt Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w B. T. Ż.: I Km (...)) brak jest jednak dowodu doręczenia tegoż postanowienia wierzycielowi.

W dniu 28 listopada 2014 roku L. T. (1)wszczał – na podstawie opisanego już wyżej, tego samego tytułu egzekucyjnego – postępowanie egzekucyjne przeciwko J. D.o wyegzekwowanie świadczenia pieniężnego – tym razem przed Komornikiem Sądowym przy Sądzie Rejonowym w S. B. C.(akta sprawy egzekucyjnej o sygnaturze Km (...)), które to postępowanie toczyło się w dacie zamknięcia rozprawy.

Okoliczności faktyczne istotne dla rozstrzygnięcia o przedmiocie niniejszego procesu nie budzą, w ocenie Sądu, żadnych wątpliwości. Wynikają one wprost z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy z powództwa L. T. (1)przeciwko J. D.o zapłatę (sygnatura akt Sądu Rejonowego w B.: I C (...)) oraz w aktach spraw egzekucyjnych z wniosku wierzyciela L. T. (1)przeciwko J. D.o wyegzekwowanie świadczenia pieniężnego – prowadzonej bądź przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w B.T. Ż.(pod sygnaturą akt Km (...)), bądź przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w S. B. C.(pod sygnaturą akt Km (...)).

Sąd zważył, co następuje:

Podstawę prawną powództwa opozycyjnego, będącego przedmiotem niniejszego procesu, stanowił art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c., zgodnie z którym dłużnik może w drodze powództwa żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub części albo ograniczenia, jeżeli po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane; gdy tytułem jest orzeczenie sądowe, dłużnik może powództwo oprzeć także na zdarzeniach, które nastąpiły po zamknięciu rozprawy, a także zarzucie spełnienia świadczenia, jeżeli zarzut ten nie był przedmiotem rozpoznania w sprawie.

W świetle przedstawionej regulacji procedury cywilnej nie może budzić wątpliwości, iż dłużnik, dążąc do zwalczania tytułu wykonawczego z uwagi na niemożność egzekwowania zobowiązania, może podnosić zarzut przedawnienia roszczenia stwierdzonego tymże tytułem (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lutego 2015 r., IV CSK 272/14, LEX nr 1656513 – wedle którego „Przedawnienie roszczenia stwierdzonego tytułem wykonawczym może nastąpić po jego uzyskaniu, a więc po wydaniu prawomocnego orzeczenia. Nie może więc być mowy o podważaniu w sprawie takiego prawomocnego wyroku posiadającego przymiot powagi rzeczy osądzonej, skoro roszczenia nie skonkretyzowane również ulegają przedawnieniu (art. 125 § 1 k.c.). Następstwem upływu tego przedawnienia jest uprawnienie dłużnika do uchylecia się od obowiązku zaspokojenia przedawnionego roszczenia. Artykuł 840 k.p.c. nie uzależnia skuteczności zarzutu przedawnienia roszczenia stwierdzonego prawomocnym wyrokiem od podniesienia go w konkretnym postępowaniu. Z żadnego też unormowania nie wynika, jakoby skuteczność podniesienia zarzutu przedawnienia była uzależniona od zgłoszenia go w postępowaniu toczącym się na podstawie art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c.”).

Priorytetowe znaczenie dla rozstrzygnięcia o przedmiocie niniejszego procesu miały zatem regulacje prawne odnoszące się do przedawnienia roszczeń.

Stosownie do art. 125 § 1 k.c. roszczenie stwierdzone prawomocnym orzeczeniem sądu lub innego organu powołanego do rozpoznawania spraw danego rodzaju albo orzeczeniem sądu polubownego, jak również roszczenie stwierdzone ugodą zawartą przed sądem albo przed sądem polubownym albo ugodą zawartą przed mediatorem i zatwierdzoną przez sąd, przedawnia się z upływem lat dziesięciu, chociażby termin przedawnienia roszczeń tego rodzaju był krótszy. Jeżeli stwierdzone w ten sposób roszczenie obejmuje świadczenia okresowe, roszczenie o świadczenia okresowe należne w przyszłości ulega przedawnieniu trzyletniemu. Należy przy tym podzielić stanowisko Sądu Najwyższego, wedle którego dziesięcioletni termin przedawnienia określony w art. 125 § 1 k.c. zastosowanie znajdzie również do stwierdzonych wyrokiem roszczeń o odsetki za opóźnienie wymagalnych w dacie uprawomocnienia się orzeczenia, zaś termin trzyletni – do roszczeń o odsetki za opóźnienie należne i wymagalne po dniu uprawomocnienia się wyroku (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 stycznia 2014 roku, I CSK 197/13, LEX nr 1438401). W konsekwencji zastosowania tego poglądu do ustalenia terminu przedawnienia stwierdzonych wyrokiem roszczeń o odsetki za opóźnienie dziesięcioletni termin przedawnienia będzie mieć zastosowanie do stwierdzonych wyrokiem roszczeń o odsetki za opóźnienie wymagalnych w chwili uprawomocnienia się wyroku, zaś trzyletni – do stwierdzonych wyrokiem roszczeń o odsetki za opóźnienie wymagalnych po dacie uprawomocnienia się wyroku.

W przypadku roszczeń zasądzonych prawomocnym orzeczeniem niewątpliwym jest, że zdarzeniem wyznaczającym początek biegu przewidzianego w art. 125 § 1 k.c. terminu przedawnienia jest uprawomocnienie się orzeczenia – w niniejszej sprawie nastąpiło to z dniem 23 stycznia 2004 roku. Natomiast roszczenia wierzyciela o zapłatę zaległych odsetek należnych po uprawomocnieniu się wyroku ulega przedawnieniu – przy zastosowaniu trzyletniego terminu przedawnienia – adekwatnie do powstania tegoż roszczenia (z każdym kolejnym dniem opóźnienia).

W dalszej kolejności Sąd zważył, iż stosownie do treści przepisu art. 123 § 1 pkt 1 k.c. bieg przedawnienia przerywa, m. in., każda czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwzięta bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. W myśl art. 124 § 1 k.c. po każdym przerwaniu biegu terminu przedawnienia termin ten biegnie na nowo (od daty uprawomocnienia się orzeczenia, kończącego postępowanie, o którym mowa w art. 124 § 2 k.c. – tak Sąd Apelacyjny w Szczecinie w postanowieniu z dnia 21 listopada 2012 r., I ACz 953/12, OSASz 2013/1/87-92).

Ze względu na niweczący skutek przerwania biegu terminu czas, jaki upłynął do chwili przerwy, uważa się za niebyły. W razie przerwania przedawnienia przez czynność w postępowaniu przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym albo przez wszczęcie mediacji, przedawnienie nie biegnie na nowo, dopóki postępowanie to nie zostanie zakończone (art. 124 § 2 k.c.).

Do czynności procesowych, powodujących przerwanie biegu terminu przedawnienia, należą, m. in., złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności sądowemu lub pozasądowemu tytułowi egzekucyjnemu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 2004 r., II CK 276/04, Lex nr 284135) oraz złożenie wniosku o wszczęcie egzekucji.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt rozpoznawanej sprawy, Sąd zważył, iż z dokumentów znajdujących się w załączonych na wniosek dowodowy pozwanego aktach spraw: z powództwa L. T. (1)przeciwko J. D.o zapłatę (sygnatura akt Sądu Rejonowego w B.: I C (...)), z wniosku wierzyciela L. T. (1)przeciwko J. D.o wyegzekwowanie świadczenia pieniężnego (sygnatura akt Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w B.T. Z.: Km (...)) i z wniosku wierzyciela L. T. (1)przeciwko J. D.o wyegzekwowanie świadczenia pieniężnego (sygnatura akt Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w S. B. C.: Km (...)) wynika, że przerwy – także w odniesieniu do roszczenia wynikającego ze zwalczanego przez powoda tytułu wykonawczego – miały miejsce trzykrotnie.

Pierwszą czynnością pozwanego, jaka doprowadziła do przerwania biegu przedawnienia roszczeń stwierdzonych prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w B.z dnia 14 listopada 2003 roku, wydanym w sprawie z powództwa

L. T. (1)przeciwko J. D.o zapłatę (sygn. akt I C (...)), w tym i roszczeń o odsetki za opóźnienie należne i wymagalne po dniu uprawomocnienia się wyroku, stanowiło złożenie w dniu 23 lutego 2004 roku przez wierzyciela (pозwanego w niniejszej sprawie L. T. (1)) wniosku o nadanie wskazanemu wyżej orzeczeniu (tytułowi egzekucyjnemu) klauzuli wykonalności – uwzględnionego przez Sąd Rejonowy w B. postanowieniem z dnia 5 marca 2004 roku. Kwestia skuteczności wniosku o nadanie klauzuli – w kontekście przerwania biegu przedawnienia – w chwili obecnej nie budzi wątpliwości. Czynność ta, jako obiektywnie konieczna do wszczęcia i prowadzenia egzekucji (brak nadania klauzuli wykonalności skutkować będzie odmową wszczęcia postępowania egzekucyjnego), spełnia bowiem określony w art. 123 k.c. wymóg czynności przedsięwziętej bezpośrednio w celu dochodzenia, ustalenia, zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Podkreślić jednocześnie należy, iż złożenie tego wniosku nie tylko powoduje przerwanie biegu przedawnienia, ale też jego zawieszenie – na podstawie art. 124 § 2 k.c., aż do czasu ukończenia postępowania wywołanego tym wnioskiem (do czasu ukończenia postępowania wywołanego wnioskiem o nadanie klauzuli wykonalności uprawniony nie może podjąć innej czynności, która również mogłaby przerwać bieg przedawnienia).

Po raz kolejny bieg terminu przedawnienia roszczenia wynikającego ze zwalczanego przez powoda tytułu wykonawczego przerwany został w dniu 11 marca 2004 roku – wobec złożenia przez wierzyciela do Komornika Sądowego Rewiru I przy Sądzie Rejonowym w B. wniosku egzekucyjnego, skutkującego wszczęciem postępowania egzekucyjnego (sygnatura akt Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w B. T. Ż.: Km (...)). Nie ulega przy tym wątpliwości, że wskazana czynność, jako przedsięwzięta przed organem powołanym do egzekwowania roszczeń danego rodzaju w celu zaspokojenia roszczenia, doprowadziła w rezultacie do przerywania biegu terminu przedawnienia, a zarazem – w wyniku wszczęcia na podstawie tegoż wniosku postępowania egzekucyjnego – ponownie do zawieszenia biegu tegoż terminu, aż do czasu zakończenia postępowania.

W ocenie Sądu za całkowicie nieuzasadniony należy uznać podnoszony przez stronę powodową zarzut braku właściwego zawiadomienia dłużnika o toczącym się postępowaniu egzekucyjnym, zmierzający do stwierdzenia nieważności powyższego postępowania. Zauważyć bowiem należy, iż z analizy akt sprawy z powództwa L. T. (1)przeciwko J. D.o zapłatę (sygnatura akt Sądu Rejonowego w B.: I C (...)) oraz akt sprawy egzekucyjnej z wniosku wierzyciela L. T. (1)przeciwko J. D.o wyegzekwowanie świadczenia pieniężnego (sygnatura akt Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w B. T. Z.: Km (...)) wynika, iż adresowana do dłużnika korespondencja kierowana była na właściwy adres miejsca jego zamieszkania, wskazywany również w toku postępowania rozpoznawczego. Jej doręczenie następowało w sposób zastępczy – przewidziany w art. 139 k.p.c., poprzez umieszczenie na drzwiach mieszkania adresata stosownego zawiadomienia o pozostawieniu pisma w placówce pocztowej, wraz z pouczeniem o możliwości odebrania pisma w ciągu 7 dni od dnia zawiadomienia, przy czym czynność powyższą – wobec bezskutecznego upływu terminu – powtarzano. Jednocześnie strona powodowa, reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, nie podjęła żadnych działań, by wynikające z art. 139 k.p.c. domniemanie skuteczności doręczenia przez tzw. awizo wzruszyć.

W dalszej kolejności wskazać należy, iż zgromadzone w niniejszej sprawie dowody nie dają podstaw do przyjęcia, by przedmiotowe postępowanie uległo zakończeniu w rozumieniu art. 124 §2 k.c.

Gdy chodzi o postępowanie egzekucyjne, należy przyjąć, że kończy się ono prawomocnym umorzeniem – z mocy prawa (art. 823 k.p.c.), z urzędu (art. 824 k.p.c.), bądź na wniosek strony (art. 825 k.p.c.). Postanowienia komornika o umorzeniu postępowania z urzędu lub na wniosek podlega przy tym zaskarżeniu.

W aktach sprawy egzekucyjnej prowadzonej przez Komornika S.pry Sądzie Rejonowym w B.T. Ż.pod sygnaturą Km (...),brak jest natomiast dowodu doręczenia L. T. (1)postanowienia z dnia 4 czerwca 2010 roku, wydanego w przedmiocie umorzenia na zasadzie art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c. postępowania egzekucyjnego, co zaś łączy się z istniejącą w dalszym ciągu możliwością zaskarżenia tegoż postanowienie przez wierzyciela (w drodze skargi na czynności komornika). Można oczywiście przypuszczać, iż powyższe postanowienie L. T. (2)zostało doręczone, bowiem pozwany, inicjując wnioskiem z dnia 28 listopada 2014 roku kolejne postępowanie egzekucyjne – tym razem przed Komornikiem Sądowym przy Sądzie Rejonowym w S. B. C., prowadzone pod sygnaturą akt Km (...)-załączył zwrócony mu przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w B.T. Ż.tytuł wykonawczy, jednakże

ciężar udowodnienia prawomocnego zakończenia postępowania egzekucyjnego obciążał powoda w niniejszej sprawie (a dłużnika w postępowaniu egzekucyjnym; art. 6 k.c.). Podkreślić przy tym należy, iż po dokonaniu przez Sejm ustawą z dnia 1 marca 1996 r. o zmianie Kodeksu postępowania cywilnego, rozporządzeń Prezydenta Rzeczypospolitej - Prawo upadłościowe i Prawo o postępowaniu układowym, Kodeksu postępowania administracyjnego, ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych oraz niektórych ustaw (Dz.U. Nr 43, poz. 189) nowelizacji art. 3 k.p.c. na sądzie nie spoczywa już obowiązek prowadzenia z urzędu postępowania dowodowego [zob. również: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 października 1996 r. (III CKN 6/96, OSNC 1997, nr 3, poz. 29) – wedle którego obowiązek wskazania dowodów, potrzebnych dla rozstrzygnięcia sprawy, obciąża strony; sąd został wyposażony w uprawnienie (a nie obowiązek) dopuszczenia dalszych jeszcze, niewskazanych przez żadną ze stron, dowodów, kierując się przy tym własną oceną, czy zebrany w sprawie materiał jest – czy też nie jest – dostateczny do jej rozstrzygnięcia (art. 316 § 1 in principio k.p.c.); uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 9 września 1998 r., II UKN 128/98, OSNP 1999, nr 17, poz. 556; uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 7 października 1998 r., II UKN 244/98, OSNP 1999, nr 20, poz. 662; wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 27 maja 2008 r., V ACa 175/08, LEX nr 465069]. Tak więc nowelizacja ta wzmocniła zasadę, iż obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). W aktualnym stanie prawnym działanie sądu z urzędu i przeprowadzenie dowodu niewskazanego przez stronę jest zatem – po uchyleniu art. 3 § 2 k.p.c. – dopuszczalne tylko w wyjątkowych sytuacjach procesowych oraz musi wypływać z opartego na zobiektywizowanej ocenie przekonania o konieczności jego przeprowadzenia – działanie sądu z urzędu może bowiem prowadzić do naruszenia prawa do bezstronnego sądu i odpowiadającego mu obowiązku przestrzegania zasady równego traktowania stron (art. 32 ust. 1 i art. 45 ust. 1 Konstytucji RP; zob.: uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 175/00, OSP 2001, nr 7-8, poz. 116). Dopuszczenie dowodu z urzędu nie powinno wchodzić zupełnie w grę w sytuacji, gdy strony są reprezentowane przez fachowych pełnomocników (adwokatów lub radców prawnych). Wtedy bowiem kontrydiktoryjność, uwolniona od obciążeń nieudolności stron, najlepiej może służyć poznaniu prawdy materialnej (tak Andrzej Jakubecki w artykule: „Kontrydiktoryjność a poznanie prawdy w procesie cywilnym w świetle zmian kodeksu postępowania cywilnego”, Przegląd Sądowy 1998/10/63; zob. ponadto wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 listopada 2010 r., II CSK 297/10, LEX nr 970074).

W ocenie Sądu powód, reprezentowany w niniejszym procesie przez wykwalifikowanego pełnomocnika, wywodząc skutki prawne z prawomocnego zakończenia prowadzonego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w B. T. Ż. postępowania egzekucyjnego, pod sygnaturą akt Km (...)– tj. rozpoczęcie biegu przedawnienia roszczenia o odsetki należne za okres od dnia 24 stycznia 2004 roku do dnia 28 listopada 2011 roku – wymaganiami stawianym przez przepisy zamieszczone w przytoczonych wyżej artykułach procedury cywilnej i kodeksu cywilnego nie sprostał.

Kolejną czynności strony pozwanej, prowadzącą do przerwania biegu terminu przedawnienia stwierdzonego prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w B.z dnia 14 listopada 2003 roku, wydanym w sprawie o sygnaturze akt I C (...), roszczenia głównego, jak i ustalonych w nim świadczeń ubocznych, stanowił wniosek wierzyciela o wszczęcie egzekucji z dnia 28 listopada 2014 roku, złożony do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w S. B. C., inicjujący postępowanie egzekucyjne prowadzone następnie pod sygnaturą akt Km (...). Nawet więc w przypadku dokonania odmiennej oceny kwestii zakończenia wskazanego wyżej postępowania egzekucyjnego, prowadzonego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w B.T. Ż. pod sygnaturą akt Km (...), wątpliwości budzić nie mogło, iż okres dzielący datę ewentualnego uprawomocnienia się postanowienia o umorzeniu tego ostatniego postępowania z pewnością nie pozwalał na przedawnienie stwierdzonego tytułem wykonawczym roszczenia w zakresie zasądzonej w nim należności głównej, a co najwyżej pozwolił mógłby na stwierdzenie przedawnienia wymagalności dalszych odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia, należnych po dacie uprawomocnienia się postanowienia o umorzeniu postępowania, jednak za okres nie dłuższy niż do dnia 28 listopada 2011 roku.

Odnosząc przedstawione rozważania do tytułu wykonawczego będącego przedmiotem powództwa, należy stwierdzić, że w chwili złożenia przez wierzyciela wniosku o wszczęcie egzekucji, prowadzonej przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w S. B. C. pod sygnaturą akt Km (...) (tj. w dniu 28 listopada 2014 roku) zarówno roszczenie główne

i stwierdzone wyrokiem roszczenia o odsetki za opóźnienie wymagalne w dacie uprawomocnienia się orzeczenia, jak i roszczenia o odsetki za opóźnienie należne i wymagalne po dniu uprawomocnienia się wyroku nie uległy przedawnieniu, co skutkowało oddaleniem powództwa w całości – co też Sąd na mocy regulacji z art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c.

O kosztach procesu Sąd orzekł w oparciu o dyspozycję art. 98 § 1 k.p.c., a zatem zgodnie z wywiedzioną z zamieszczonego tam przepisu zasadą ponoszenia odpowiedzialności za wynik procesu.

Powód przegrał sprawę w całości, a zatem to na nim ciążył obowiązek zwrotu pozwanemu wszystkich poniesionych przez niego kosztów procesu – o czym Sąd orzekł w punkcie II sentencji wyroku.

Na zasądzone od J. D. na rzecz L. T. (1)koszty procesu składają się: uiszczona opłata sądowa od zażalenia na postanowienie wydane przez Sąd Rejonowy w S. w dniu 5 stycznia 2015 r. – w wysokości 30,00 zł, opłata skarbową od udzielonego pełnomocnictwa – w wysokości 17,00 zł oraz należne pozwanemu koszty zastępstwa procesowego w wysokości 2.400,00 zł, ustalone na podstawie regulacji z § 2 ust. 1 i 2, z § 3 ust. 1, z § 4 ust. 1 i z § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity: Dz. U. z 2013, poz. 490 z późn. zm.).

Jako podstawę rozstrzygnięcia zamieszczonego w punkcie III sentencji wyroku Sąd powołuje art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jednolity: Dz.U. z 2014 r., poz. 1025 z późn. zm.) w zw. z art. 98 § 1 k.p.c._